

L'art de Miró se'n va a la mar

Xàbia, a la Marina Alta, acull una gran exposició de l'artista alcoià Antoni Miró en què es repassa la producció dels darrers anys. La instal·lació d'escultures de temàtica eròtica alça polseguera.

Escultura d'Antoni Miró instal·lada al passeig de la Marina de Xàbia.

Tot i que allà dalt al mas de Sopalmo, a Ibi, fa bona frescoreta, Antoni Miró ha decidit que part de la seua obra passarà aquest estiu a Xàbia, a la vora de la mar. Però abans d'anar-hi cal preparar la maleta i fer una llista de les peces imprescindibles per a les vacances d'una exposició: és important. Així, cal una idea, un muntatge, una inauguració, una polèmica?

Sí o no? Va, sí, per si ens avorrim; també un bon catàleg per a llegir, un film... De manera que revisem la maleta a veure si hi és tot; són quasi dos mesos i val més ser previsors.

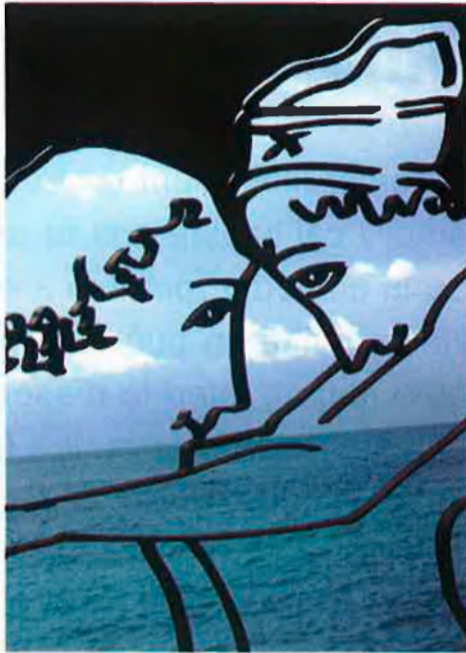
Una idea. Instal·lar obra d'Antoni Miró a tres espais expositius. Dos al centre històric per a afavorir-hi el pas de visitants i l'altre al barri mariner, la trobada de la terra amb la mar. La

mostra es titularà en conjunt "Viatge a Xàbia" i estarà exposada des del 24 de juliol fins al 14 de setembre. A més de les sales tancades hi haurà catorze escultures repartides entre la plaça de l'Església (3) i el passeig de la Marina (11).

Un primer muntatge. Les escultures de la mostra "Viatge a Grècia" arriben abans que la resta d'obra perquè vénen de bo del Castell de Santa Bàrbara, a Alacant, on han estat exposades per primera vegada. El lloc escollit per col·locar-les és davant de la Casa del Cable, al passeig de la Marina, vora mar. A Miró li agrada, i encara s'engresca més quan s'adona que situant-ne algunes sobre un petit mur el fons de les escultures s'omple de mar talment un embriux. Es farceixen d'aigua; de vida, per tant: onatge de sensualitat. Les obres *Joc d'amor*, *Somni* i *Joc solitari* ho són més que mai.

Pornogràfiques. Una polèmica. El muntatge es fa un divendres i el dimarts següent un diari valencià i província publica a la portada les peces de Miró; el text assegura que hi ha malestar dels veïns per la instal·lació d'unes escultures "pornogràfiques" que no són d'inspiració grega sinó del "Kama Sutra", segons la periodista. En assabentar-se de l'enrenou, l'artista pregunta, certament perplex: "Ja?" Després de la primera notícia en vénen moltes més i, de diaris diferents, acudeixen al lloc un reguitzell de televisions i ràdios. Centenars de persones somriuen mentre passen per davant de l'acer retallat. Les escultures de Miró esdevenen el pelegrinatge d'aquest estiu, una atracció nova, inesperada d'aquesta forma. "Estem molt contents perquè aquest és l'objectiu de l'art, suggerir, i de cap manera té cap sentit pornogràfic", diu a càmera la regidora de Cultura, Francesca Gil. Tothom hi opina i la gran part ho aplaudeix, llevat de casos concrets com ara els partits PP i Nueva Jávea, que han demanat que les peces siguen traslladades a un "recinte tancat". En aquest sentit, l'Ajuntament de Xàbia només ha rebut tres instàncies en què s'exigeix la retirada de les escultures. La resta, tot felicitacions.

Un segon muntatge. Una de les *modernitats* últimes del futbol és allò de

Antoni Miró signant un catàleg. Detall d'una de les peces de "Viatge a Xàbia".

mesurar els quilòmetres que recorre un jugador al llarg d'un partit. Bo i aplicant això al món de l'art l'alcoià, Antoni Miró encapçalaria la llista dels més esforçats. No para quiet per la sala. Amunt i avall. Una forma d'entendre el muntatge de les obres que resumeix tot el seu univers, del planeta de la meticulositat a l'estrella de la perfecció. Deixa el quadre en un lloc, s'allunya, el mira, el mou un poc, hi torna, no li agrada, avança, es gira, retrocedeix, canvia el quadre, s'allunya, el mira, el mou un poc...

Viatges. Un film. L'Ajuntament de Xàbia té gust de guardar en la memòria aquesta exposició de Miró i per això el documentalista xabienc Eduard Torres segueix el muntatge de les sales amb l'ull a la càmera. La vespra del dia en què es munta la mostra aconsegueix tenir l'artista més de 90 minuts tot assegut i responent preguntes. Un èxit. Una hora i mitja és una durada rècord en la competició de les entrevistes a Miró, perquè "no m'agrada perdre el temps" diu, en referència també als seus viatges, part fonamental de la sè-

rie sense títol en què treballa des de la primèria del segle XXI i gran part de la qual es pot veure a l'exposició de Xàbia. "Jo ja tinc prou riquesa interior per inspirar-me; no em cal viatjar, ho faig per treballar", afirma. Durant aquest enregistrament el pintor es neguiteja quan no parla: arronsa el nas, els ulls li espurnegen, mira inquiet a un costat i a un altre; en canvi, quan respon s'assereña, ja té el control, es relaxa.

Un llibre per a llegir. El catàleg de la mostra pesa 1,715 kg i té 311 pàgines. Recull l'obra exposada a "Viatge a Xàbia", però també més treballs de l'artista d'Alcoi. És, al cap i a la fi, un manual sobre la trajectòria recent del pintor complementat amb salutades de l'alcalde i la regidora de Cultura, amb un text de Pau Grau, escriptor i col·laborador d'EL TEMPS, un altre cabet de la capital de l'Alcoià, la gran fàbrica de talents de les comarques centrals valencianes.

Obertura. Una inauguració. Ha de ser, és clar, un viatge i, naturalment, per Xàbia. La ruta comença en una de les sales de l'ampliació del Museu

Soler Blasco on hi ha instal·lada "Viatge a Grècia". Hi assisteixen amics de Toni Miró, com ara Raimon (que té casa en aquest poble de la Marina Alta) i l'arquitecte filòsof en veu baixa Vicent Manuel Vidal. Pau Grau fa un parlament, en dos lliuraments, tal com escriu al catàleg, com un capità que convida els passatgers a mamprendre el viatge "per acostar-nos a la realitat del país d'Antoni Miró" en què "Xàbia continuarà sent el millor punt de trobada per endinsar-nos-hi". L'artista, mentrestant, camina silenciós per les sales en què pengen les seues obres fins que s'arriba a l'última, a la Casa del Cable. En aquest espai i a l'antiga Casa de Tena s'ha instal·lat obra de Miró de la sèrie sense títol que data des de 2002 fins ara. Quadres de temàtiques diverses (*Manifestants, Friday's* o *Gazafuturologia*), per bé que sempre hi és present el contingut social, indispensable en la seua trajectòria, i que es reforça amb el pas del temps. Miró mira amatent el públic quan els altres intervenen als parlaments. Ell no parla. Tampoc no pinta. Aquell dia escriu, esbossa bona cosa de dedicatòries als catàlegs dels assistents.

Desmuntatge: això ja vindrà. És el més trist, sempre, haver d'arreglar. No hi pensem doncs, que encara hi ha molt estiu per córrer.

Cèsar Palazuelos

Un diari provincià assegura que hi ha malestar entre la gent de Xàbia per la instal·lació d'escultures "pornogràfiques"